

Յ Ե Ս Ն Ե Բ Գ Ա Ռ Զ Ե Դ

Երբ կ'ելլէի սանդուղներէն մարմարեայ
Հանգոյն գարնան շառափի,
Ես լըսեցի երգ մը խորին, հեռակայ
Արեւելեան մեղեդի:

Հոգիս դիւթուած, լարերու պէս տաւիղի
Արձագանգեց խոր ու թաւ,
Հին ու վըսեմ երգն հայրերուս աղօթքի
Ինձ վերստին ձայն տըւաւ:

Մեր զօղանջներն ու կամարներն հընամեայ
Դաշնակեցին հոգւոյս մէջ,
Իմ լոյս, իմ լոյս Շարականս իմ շափիւղայ
Կ'այրէր այնտեղ էջ առ էջ:

Ահա դէմքիս ցոլքը ցայտեց շերմագութ
Իբրեւ արփին յուլիսեան,
Ոսկի դիպակ՝ մէջն հորիզոն մը կապոյտ
Խորհըրդաւոր, անսահման:

Տեսիլներուն երկունքն էր այդ հըրածին
Խորենացւոյ պատմութեան:
Գոյն էր առած ու վահագնի պերճ մարմին
Վերածընդոյն Հայաստան:

Ամբողջ տեսիլ, ամբողջ հըրաշք և խորհուրդ
Արեւելեան դիւթանքով,
Աշխուստած այդ եղիցին է բոցուտ
Անմահական արուեստով:

Բիւր հրեշտակներ կը վերանան հոգեզմայլ,
Կարմիր ճերմակ թեւերով,
Երգն հըզօր է, ձայնն ամպերուն մէջ թաւալ
Լի երկնային գաղտնիքով:

Լար և ծընծղայ փոթորկելով կ'ընթանան
Մեր փառքերուն ընդառաջ,
Եւ մարդ մը հէք կը կերտէ մեր ապագան
Տիեզերքին յանդիման:

Խունկ և աղօթք, ուխտ և արցունք հըրածին
Խորանին դէմ կը հալին,
Զերդ շողահիւս մէջը գարնան կողովին
Վարդ ու շուշան միասին:

Քաղաքներ լուռ, սըրտեր խորունկ ու թախծոտ
ԼՈՅՍ կը զգենուն յարութեան,
Օչականէն կ'ելլէ աղբիւրն հոսանուտ
Գաւազանով մոգակաւ:

Կարօտաժառ ջանն հայրերուս հաւատքին
Յուք ցոլք կ'իյնայ, կը վառի.
Կանթեզն անխիթ լուսաւորչի տեսիլքին
Արեւ դարձած կ'արծարծի:

Ո՛վ դու յանդուգըն խորհուրդ, ո՛վ նոր գուշակ
Գաղտնիքներուն երկընթի,
Հըսկայ գանկիդ մէջ տիեզերքն է պարփակ
Եւ դուն անհաս խորհուրդի:

Խոր աչքերէդ հազար աստղեր պտղաւորուն
Մեր երկընթին մէջ կ'իյնան
Ու բազումներդ կամար կապած հոգոյն
Սուրբ Ղազարէն ի Սեւան:

Եւ դուն հեռու, դուն հէք պանդուխտ դարաւոր
Սէրդ կ'երգես միս մինակ,
Բազկատարած այս կըտաւին մէջն աղուոր
Հուր ու հըրաշք և շընոր:

Երբ կ'ելլէի սանդուղներէն մարմարեայ
Հանգոյն զըւարթ արտայտի,
Ես լըսեցի քու երգն անուշ հեռակայ
«ԵՐԱՆՈՒՀԻ ՏԻՐՈՒՀԻ»:

Նոյն նըւագն է որ սըրտին մէջ կը յուզուի
Իբրեւ քառակի ալէու,
Երբ այս օտար ափերուն քով ես ու դու
Հանդիպեցանք իրարու:

Հ. Վ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍՅԱՆ

Ի. Խ. — Այս և նախորդ ոտանաւորը կարդացուած են Յ. ԱՆՇԻՆԻՆԻ «Ուխտ ու Շարական» պատկերին հանդիսաւոր նաւակատիքին առիթով՝ Վանքիւ ձեմարանին մէջ, «Դժբայութ» ին բնագիրը զբաբար էր. հոս աշխարհաբար թարգմանութիւնը դրինք: